

Sygn. akt II KO 22/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **G. K.**

oskarżonej o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2016 r.,
wniosku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Łowiczu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 18 maja 2016 r. w sprawie oskarżonej G. K., sygn. X K 644/14, wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą o jej przekazanie Sądowi Rejonowemu w Łowiczu jako równorzędnemu, motywując to stanem zdrowia oskarżonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie zasługuje na uwzględnienie.

Z opinii powołanego przez Sąd biegłego w dziedzinie chorób wewnętrznych i hematologii wynika, iż oskarżona G. K. z powodu istniejących schorzeń skutkujących znacznym stopniem upośledzenia sprawności organizmu, a szczególnie sprawnego poruszania się, jest osobą niezdolną do uczestniczenia w postępowaniu sądowym w siedzibie sądu w W. W opinii biegłego oskarżona może

natomiast uczestniczyć w postępowaniu sądowym w siedzibie sądu właściwego dla jej miejsca zamieszkania, czyli Ł. W trakcie postępowania sądowego powinna mieć możliwość odpowiadania na pytania w pozycji siedzącej, a ze względu na schorzenie narządów wewnętrznych czasokres trwania jednego postępowania nie powinien przekraczać godziny. Odnosnie do rokowań co do stanu zdrowia G. K. biegły stwierdził, iż nie widzi możliwości jego poprawy w stopniu umożliwiającym uczestniczenie w postępowaniu sądowym w siedzibie sądu w W.. Biegły podniósł, że istniejące schorzenia są nieuleczalne i postępujące, a stała opieka lekarska oraz regularne stosowanie leków mogą, jego zdaniem, zahamować postęp schorzeń (głównie marskości wątroby), natomiast nie spowodują radykalnej poprawy wydolności i sprawności organizmu. Trwałe uszkodzenie narządu ruchu i utrzymująca się przetoka w bliźnie pooperacyjnej dodatkowo pogarszają prognozy co do poprawy stanu zdrowia oskarżonej (opinia biegłego k.126-128, tom I).

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić między innymi wówczas, gdy realne jest zagrożenie sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, w tym w ogóle wydania orzeczenia kończącego postępowanie karne z powodu stanu zdrowia oskarżonego, co w takiej sytuacji nie pozostawałoby obojętne dla „dobra wymiary sprawiedliwości”. Jeśli więc jedyną możliwością niedopuszczenia do takiego stanu rzeczy jest odstępstwo od zasad wyznaczających właściwość sądu, to sprawę taką należy przekazać takiemu sądowi równorzędnemu, przed którym będzie mogła ona się toczyć.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że określona art. 37 k.p.k. przesłanka przekazania rozważanej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu została spełniona. Dla realizacji postulatu szybkości postępowania sądowego konieczna może być obecność oskarżonej G. K. na rozprawie, co w przedstawionej sprawie wydaje się być możliwe do spełnienia jedynie w wypadku przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łowiczu.

Kierując się powyższymi względami orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

